

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, St. Petru in Pragerskem po 5 avc.

Kaj stara Mana pravijo!

Stara Mana: Vi gospod župnik, pravijo, da mislite pisat v Rim, pravijo, da ni v Rojanu več Slovencev, pravijo; da nemarate udati se škofu, pravijo, ker se na ljudsko štetje naslanjate pravijo; pa tudi pravijo da bodo zbežale ovce iz vašega hleva, pravijo, da pojdejo na riemansko staroslovensko paša, pravijo; — kaj se vam zdi vse to g. župnik; pravijo?

Jurizza: Cara mia Mana — mi Vam samo to rečemo — da nočemo poslušati, ne ubogati drugzega kot naš slayni magistrat, kiaje tudi naš prijatelj — in patronat e bašta.

Stara Mana; Samo, da ne ostanete, g. župnik, na zadnje sam z vašim magistratom — pravijo! Kaj — karo parako?!

Ljubljanske novice.

(Poje Pavliha.)

Pri ljudskem štetju v Ljubljani so našli 2 osla, 24 koz, 549 svinj... Oslov je gotovo več.

Prosili bi Ferjančiča, naj umrje kmalu, da bomo imeli Slovenci svetnika-mučenika.

Tukaj se širi govorica, da je v Ljubljani zato tako nestanovitno vreme, ker je Tavčar državni poslanec. »Slovenec« bo v kratkem skušal dokazati, da so bile volitve v Ljubljani neveljavne.

Grozovit čin se je storil te dni v Ljubljani. Nekega moža so na tli mrtvega. Nobene rane ni bilo na njem, zadušil se tudi ni. Ko so ga preiskali, dobili so pri njem nož, ki je bil pa zaprt in — čujte in strmite! — slovenske užigalice družbe sv. Cirila in Metoda. Kakor je bilo doganane, so bile užigalice smrti moža krive. Prepovedano je zdaj slovenske žveplenke imeti. Kako prav imajo tisti, ki rajši kupujejo druge klinčke nego užigalice sv. Cirila in Metoda, se še le zdaj prav vidi. Posnemajmo jih!

Tisti mladenič, ki pojdejo letos na nabor in žele krasne šopke, naj se oglašijo pri Jegliču! On je tudi še fant.

Visoko politiko je študirala Katra v »Slovenskem Listu«. »Jezična Polonca« pravi, da ji misli Katra delati konkurenco. To bo joj, če se babnice stepo!

Dr. Šušteršič pravi, da »Narod« laže. To je vendar nekaj nenavadnega.

Tu se bo ustanovilo društvo, ki bo ljudi na oni svet spravljalo. Če bo klerikalno, bo predsednik dr. Šušteršič, drugače pa ne.

Tatvina.

(Spomin iz dijaških let.) spisal Ferdi Plenič.

— Hu mrz je mrz mrz, Jože jaz ne morem več pisati!«

»Prav imaš — hudo je! Meni so posebla vže kurja očesa. Tone iz tega ne bo nič!«

»Povsodi vleče, kar trese se naša »kajha« pred sunki silne burje.

»Tak mrz — a najna peč ni zakurjena!«

»To ima le najna »stara« na vesti, ki pravi, da se ji ne izplača kurjitev.«

»Ali Jože v tem mrazu ni mogoče obstati!« —

Mila sta gledala oba dijaka koprške »univerze« malo, mrzlo peč, ki je senevala ironično na kamenitem podstavku v kotu podolgaste sobice. Molk je sledil gornjemu dvogovoru, le drganje Tonetovih premrlih rok je odmevalo po hladnem vzduhu. Tu se zablisejo oči prevzetnega Jožeta, ki svojemu tovarišu z veselim glasom sicer staro dijaško, a po njem na novo iznajdeno misel: »Veš kaj Tone, bogatina nisva, da bi zametavala drage denarce za kurjavo, a zato pojdeva lahko krast drva.«

Tone se strese: »Krasti? ne, tega pa ne. Tat nisem bil in tudi nočem postati!« si misli, a ne reče ničesar, ker ga je mrz naredil ohmaljivega.

In veš kje bodeva kradla?« nadaljuje Jože. »V šoli, v šoli! Fant ali se ti niso cedile sline, ko si videl po hodnikih nakopičene hrube trde bukovine in suhe smrekovine! Uprav pravi čas je sedaj, mračno je že in lolsko poslopje je šo odprte. — Hajdi, kdo bo zmrzoval, ko so egiptovski lonci, ali bolje rečeno, polena, ki so bila pod lonci, v tako vabljivi bližini. — Ha-a kaka gorkota se bo razprostirovala po najni sobi! Jaz jo že čutim kaj pa ti Tone?«

Tudi Tone jo je uže čutil, ker tesno je potegnil svojo vrhnjo suknjo čez život ter bitel za Ježetom. Kmalo prihitita v slabo rasvetljen šolski hodnik, kjer razgledata na občo radost res one kupe suhih drv. Pridržiata sapo in nategneta ušesi. — Nobednega ni, le gori o prvem nadstropji hodi šolski sluga v umerjenimi koraki gor in dol. Jože, podvzetnik in voditelj drvene ekspedicije, seže prvi po debelo bukovo poleno in-smuk pod plašč. Sledilo je drugo tretje, četrto, peto; Tone ga je vestno posnemal. »Dosti imava!« meni potihoma Jože ter si osnaži obleko od trsk, ki so se je bile prijele. — »Poglej no Tone moja hrabra prsa! Kaj, zadolžen štabni častnik bi bil lakko ponosen na nje!«

»Hm, anarhist nama ne pride pride do živega!«

»Ni strahu. Sedaj pa naprej — allons enfant.....!«

»Molči šleva, nekdo prihaja.«

»Res! Hitro za kup!«

Začujejo se stopinje na dom vračajočega se profesorja X. Postal je nekoliko ter poslušal od kod neki prihajajo navdušeni glasovi, a našel ni nikogar ter odšel. Ko se razjasni situacija, prideta tatova na dan, ali prav za prav na mrak.

»Brrr Tone ostrušil me je pa ta smuk, bog mu daj zdravje; pas mi je postal

nakrat preširok. Hvala božjej previdnosti, da hujšega ni bilo!«

»Kaj pobožno govoriš Jože, za tata še prepobožno!«

»Nikar ne delaj neumnih opazk. Kaj bi pa rekel onemu tam, ki je uprav odšel če bi te takole prijel za želodec in pripomnil: Gospod kandidat, kake »sorte« sočivja pa ste povžili prav za prav danes da se vam napeinja tako čez mero....«

»Molči in glej da se spraviva na sveži zrak, potem sva rešena in na varnem.«

»He, he! zdaj ti je postal zrak nakrat svež, prej je bil mrzel. Tu se vidi vpljiv najnih drv, kaj bo šele ko bodo res gorele! — Pa idiva, popravi si tvojo zalogo.«

Prišla sta res na »sveži zrak«, a na varno še ne, ker v tem hipu priskakljata dve črnolasi, dobro zaviti devi. —

»Tone!« šepne Jože omahujč »Tone, če se ne motim, jedna teh je moja milenka, uiti ni mogoče več, reši se vsaj ti.« Res je zapazila dekliška dvojica Toneta in vstavila ga je. »Kam? Kod? Od kod? Saj prideš z menoj? Ne?« — »Da, da!« Jože se je moral udati in Tone je ostal sam. V naglici pošlje par vzdihov in prošenj proti oblačnim nebesom glede srečne povrnitve svojega tovariša in njegovih polen, potem pa nadaljuje sam svojo pot, trdo se držeče kakor kak granadir »Velikega Frica.« — Moral je Tone, da dospe domov, prekoračiti glavni trg, ki je bil takrat neglede ostre burje precej živahno obljuden, ker bil je uprav predpustni čas. Srečno do sredine širnega trga. Tu postoji, se oddahne nekoliko ter pogleda na zvonikovo uro. Bila je šesta. —

»Kmalo bo večerja, potem bom pa sedel v gorkoti, malo si ogledam geologijo, potem pa....«

»Pok!« udari suho smrekovo poleno, ki se je zmaznilo gorkemu, a za hip menda ne prav skrbnemu varstvu, ob kamenita tla ter pretrga nit Tonetovih mislij. Tone zardi, obrne se hitro in.... »pok!« pade drugo poleno ki je bilo sedaj bukovo. Gorkota, katere si pa ni zelel, se zlije revežu po hrbtu nizdolu; krepko stisne suknjo in hoče odbežati. A naredil ni še petih korakov, ko jame vpiti za njim neka babura: »Ojl signor, ojla! Počakajte, pogledajte kaj ste zgubili!« in molčela je obe poleni kvišku. Ljudje so se vstavljali in gledali za »signorom«, a ta si ni hotel zmeniti za svoje blago, ampak je hitel v mraku naprej. Hitro zavije okoli oglja in misli uže: »Rešem sem!«, ko zadene ob debeluhastega moža in....

»Pok, pok!« trščiti dve poleni, obe bukovi, ob tla. Zadajstoječa množica počí v glasen smeh. To prešine Toneta tako da jame teči na vso moč....

»Pok, pok, pok!« odmevali so še udarei slednjih padlih polen, dveh bukovih in jedne lipove. —

Brez sape pridrvi Tone domov, kjer se zvali s tožnim vzdihom na postelj. Kakor ga je prešinjala gorkota, tako se ga je sprejemal sedaj zopet mraz. Nestrpnó čaka Jožeta. Čez dolgo uro res začuje njegove korake in čisti glas, ki je dejal: »Hej Tone, ali že kuriš? Kaj dobro greje? Ha; ne kako je prijetno? — Čakaj, kmalu bom i jaz gori, samo da se jedenkrat znajdem čez te stopnjice. Šment greje? Ha: ne kako je prijetno? — Čakaj kmalo bom i jaz gori, samo da se ledenkrat znajdem čez te stopnjice. Šment, posveti no! — Tu sem! — Kaj se pa držiš kakor kaka kislá repa brez zabele? Brrr.... kaj pa je to? Ali peč ne vsleče?«

»Vlekla bi že vlekla, ko bi imela kaj.«

Ka-aj? in tvoja polona?«

»Pa tvoja?«

»Grom in suha polenovka, kje jih imaš?«

»Kjer ti.«

»Torej si kuril po cesti.«

»Menda.«

»To ni odgovor.«

»Seveda, kaj pak, veruj mi!«

»O o-o!« vsaki teh glasov bil je za tereo uizji od prvega, in pri vsakem se je spustil Jože nižje proti podu: najprej na mizo, potem na stol, dokler je obsedel slednjič na nizkem zaboju. — Obupen molk.

»Tone povej kako je bilo.« — Tone mu vstreže.

»Tepec! Ha, ha trzba ti je bilo gledati na uro!«

»Kaj pa ali ti, je bilo treba iti z ono-frtavko.«

»Tone, Tone,« dé turobno Jože, »drugače ni bilo mogoče. Najprej je hodila le tako zraven mene: tiščal sem polena še trdno k sebi. Potem se mi je jela uže muzati okoli života, in tu so padla prva polena. Nato me je prišla pod pazduho ter zavozila v temno ulico. Jože, sem si mislil, če te sedaj objame in začuti ono, ono.... oj, saj tako še preveč trdi, da imam leseno sree, ča se sedaj še povrh uveri, da imam tudi lesena rebra.... Ne, to ne sme biti, sem sklenil v mojem sreč, in skrivoma je drsala preklja za prekljo na tla. Tone, ti ne veš s kakim ebčuktom

sem to delal, dozdevalo se mi je, da se mi trga sree in da mi pada kos za kosom iz prs, tolažil sem si mislijo na tvojo butaro. Če bi pa vedel ali vsaj slutil, kako se je godilo med tem tebi, zapustil bi bil ljubeo, njene krasote in milobe, samo da bi rešil — — oj solže se mi pošilijo, ko se mislim nanje, same bukov....«

»Ne; tudi smrekove so bile, slišal sem to natanko po padcih.«

»Škoda, škoda!«

»Prav se nama godi: kradla sva.«

No sedaj mi že moraliziraj. Bejži Tone saj nisi postni pridigar. — To ti rečem pri prihodnji priliki se jih lotim.«

»Česa — pridig?«

»Ne polen!«

Mila, mila Jelica.

Kje raste mi zdravilna roža?

Ima ves svet li tak obliž,

da bi ozdravil tebe rana,

ki v srečujem krvaviš?

Razdrapana je duša moja,

ko brez miru okrog divjam

v bolesti divji, mi moreči,

znajoč ne kod, znajoč ne kam.

Že davno vdušil bi v valovih naznosno svoje bil gorjé.

Uničil bedno to življenje,

nearečno vpokojil sree.

Da bila ni še o pravem času mi misel šinila v glavo:

Al' kaj, pri vilah če povodnih

bi skupil tudi jo tako.

* * *

Pač bil sem svoje dni junak.

In pesništvu sem se poskusil.

Kar že pred mano mnog bedak,

neslane šale bil sem brusil.

Zato poet sem bil postal

in zlagal sem pod psevdonomom.

da' z drugih sem se norčeval,

zanašal niti pobratimom.

Že davno »Brivec« jaz sem znan,

to znanje bridko je že plačal.

— Ker kuhal zmir sem sok neslan,

mu naročnike sem odvrčal.

Po tem me lahko vsak spozna,

zapel sem špansko segvedilo.

Ker le novost nam lovor da,

vpeljal sem novo bil merilo.

Drag. Koderman.

Jezična Polonca.

XXV.

Zadnič sem šla na plac, pa me sreča en kmet, pa prav': »Ti punca, kje se pa gre tukaj v Trst?« Jest ga gledam, k' sem mislila, de se norca dela iz mene, potlej mu pa vsejedno pokažem, kje se gre v Trst. »Kdaj bom pa tam?« prav' kmet. Jest k' še nisem nikol' tolk daleč k nogam hodila, mal pomislem, pa pravem: »okol' dva dni.« »Dva dni?« prav' kmet. »Jest ne vem glih prov«, rečem, pa k' jest »Brivec« vselej dva dni pozneje dobim, koker izide, bo že približno tolko. »No, punca, k' si ti tolk kunštna, mi pa povej, kam je bolj daleč iz Iblane v nebesa al' v Trst?« prav' kmet in se mi namuzne poredno. Jest sem mislila, de se možu' meša, pa pravem: »Saj ne veste, koko deleč je v nebesa.« »Kakšne vere si pa, de tega ne veš?« prav' kmet. »Katolške!« rečem. »No, če si katolške vere«, prav kmet, »boš pa tud' vedla, de je v nebesa le en dan al pa še menj.« »Jest še tega nisem nikol' v evange'lj' slišala«, rečem. »Si že, si že«, prav' kmet naprej, »pa povej, kdaj je ta desni razbojnik na križ v nebesa prišel?« »Še tist dan, koker Kristuš«, ogovorim. »No, videš, sej mu je Bog na križ rekel: Še danes boš z menoj v raj, torej gotov ne more bit v nebesa delj koker k večem en dan.« »To je pa res«, pravem, »sej človk marsikej ve, samo včasih še sam ne ve, de ve.« »Ti punca«, prav kmet in gre za menoj, k' je videl, de se men' na plac mudi, »kje je pa frančiškanska al' flečkajmarska cerkev. Rad bi za eno mašo dal.« »Tam le«, rečem in mu jo pokažem, »al' per vas nimate nobenga dubovna, de b' maše bral.« »Viš, ti punca, k' si precej brihtna videt, t' bom pa povedal«, prav' kmet. »Naš gospod fajmojšter

tko tisto politko gonjo še bolj koker pa biro. V vsak pridgi in družga koker zmerjanje tisteh, k' take cajtenge bero, k' niso fajmoštru všeč. Pa če le človek k' njim pride, al' če za kakšno mašo pernese al' če pernese otroka krstit al' mrliča pokopavat, vselej in zmerom vpijejo na ušesa, de bomo vsi frdaman, če ne bomo tko delal', koker fajmošter čjo. Zato jih pa per nas nobeden videt ne more; ne de b' rekel, de so slab gospod, o ne, prav obilni so, torte obrajtajo belj koker kisl zelje, ampak samo ta fašar imajo, de politko gonjo. Posebno fantje jih imajo na pik', to pa zato, k' so jim prepovedal ples in petje po noč čez vas. To je res vendar prevč. Sej mende to ni tak greh, če mlada kri zapoje par domačih pesmi. Če dozdej naš kmet ni bil frdaman, k' je, bil mlad, vedno pel, mende tud zdej ne bo, če bojo fantje po vas' prepevali. Pa poslušaj, kaj je oni dan per nas per sprševanj blo. Nekega fanta so gospod fajmošter vprašal, kaj je najgr'ga na svet', zato k' so vedli, de je ves navihan... Pa veš, kaj je odgovoril? »Kaj bom jest vedla.« pravim, »sej nisem bla zraven.« »Rekel je«, prav' kmet in mi zašepeta na uho, »de je najgrše, če se plenice bliz' cerkve suše.« »Ti grdavš ti«, pravim, »kaj so pa gospod fajmošter rekli?« »Kaj so rekli? — egele so mu dal brž, pa tko dobri so bli ž njim, pa sram jih blo. No videš, de t' povem, zakaj bom tuki za mašo dal. Naš gospod fajmošter b' jo gotov ne vzel, če b' rekel, naj b' bla v ta dober namen, de b' naš gospod fajmošter politko pustli, za kra mislem za mašo dat'. Zato bom tuki plačal, k' mislem, de se menih' ne menjo več za politko. Mislem, de bo potem maša uslišana.« Po teh besedah mi seže v roke, pa gre k' frančiškarnarjem za mašo dat.

Jest seer nisem mislila tega povedat, k' vem, de se per nas na Kranjskem povsod tko godi, pa k' se nam ženskam ne šiška v politko se vtikat. Pa k' tista Katra v »Slovenskem List« tko učen govori, koker b' bla s Šušteršičem vkep v šolo hodila, sem pa djala; tud jest morem kej povedat'. De nisem tko učena koker Katra, ki »iz cekarja« stresa svoje učnost, ni ne smete zamert', sej veste, de sem jest priprosta deklet iz kmetov doma, k' o politki ne vem drugeč, kar v pridgi slišem.

Zato pa adijo za dans, pa drugbot še kej lepga!

Polonca
kuharca v Iblan
per eneh nobl ldeh.

Nemško-kitajski general Waldersee.

»Moj Viljem, mi je dal povelje naj vse Kitajce polovim ali kakor mravljinice poteptam z nemškim kopitom. Tu sem že nevem koliko mesecev, pa še do danes me ni kitajski cesar v zahvalo povabil na kosilo ali vsaj na ruski čaj. To si hočem zapomniti in v notes zapisati.«

Pevsko društvo „KOLO“ v Trstu.

Vabilo na KONCERT

katerega priredi pevsko društvo »Kolo« v ponedeljek 25 marca ob 7. uri pop. pri »Ogerskem kralju« ulica Comerciale št. 5 (za kavarno Fabris.) Na koncertu svira vojaški orkester pešpolka št. 97. Petje vodi društveni pevovodja F. Pertot. Vstopnina h koncertu 30 hvč., za osebo, sedži 20 hvč.

K obilni udeležbi vljudno vabi
ODBOR.

Na nekem koncertu zahtevalo je občinstvo, da bi godba zasvirala neko himno. — Peveci se niso hoteli udati tej zahtevi; zato je nastalo upitje in vik po dvoranah. V tem stopi na oder komesar ter izjavi, da se slavnem občinstvu ne more udati, ker ta točka ni v programu. Nekdo hudo mušno praša: A vi gospod komesar, ste li v programu?

Vrač,

V nekem vagonu sede dve gospi in jeden gospod. Gospi se pogovarjate v enomer, in bolj ko je železnica rapotala, bolj so kričale, da bi se razumele. Na enkrat reče jedna: Gospod, ali vas morda boli glava od našega razgovora! O najmanje, milostivè, saj sem že 20 let poročen.

A. Meni se zdi po vašem velikem nosu, da ste čifut.

A. Prevarili ste se. Ali meni se dozdeva, sodeč vas po vaših velikih nšesil, da ste osel. No, sami vidite da se nisem prevaril.

Iz Zupančičevega: „Soda opojnosti“ ...!

Počasi se spušča debela noč
na zemljo temno....

obnesel je dan svoje pete proč
v sivo nebò...

zelene zvezde se milo tresò
in meni želè, naj spavam sladkò.

— Neumne zvezde pa ne vedò:
kaj je ljubezni moč...

kaj hoče človek se svojo glavò,
kaj dela človek se svojo glavò,

če je pri ljubei — vsò noč.....!

— 2°.

Vezana pripovedka o ježu.

Tam pri čarman na Zaplaz,
So naši popotniki ujeli žival
Povem naravnost bil je jež;
Trdo prijeli njega nesmeš
Mrhač bil je ta krmizljav,
Zvunej je za svinjakom brav.
V grmovju nekej zašumi:
V hišo on hitro zbeži.
Za mizo sede in pove:
Strašne reči se zunaj gode
Zunaj po hosti nekaj šumi;
Pojte no pogledat, prijatelji moji-Vi.
Jazbeta strah nikol nič ni,
On precej ven leti
V grmovje seže pree z roko;
Spečega ježa not dobo.
V hišo teče žnjim vesel.
Za nič ste Vi mestjan
Joža, Vi ste se zbal tako,
Da potrebe opravi ni časa blo.
Bi radi vsi mesa bli sit.
Pa pravi modro-cofsecretar;
Nebomo sit, nas je preveč.
Ta krofast nadalje prav;
Saj če nam se jež bo dober zdel
Mrhač za družga nam bo skrbel.
Pa se tud Koruzman oglas:
Ali naredili bomo kej klobas
Saj ne bomo vsi mesa dobil,
Bomo saj klobase vil.
Na ježa pade zdaj cof secretar,
Pa ta ga ni ubral
Od zad mu štih je dal
Prmejduš, se ga ja ni bal?
Preklete šeme prav nov mesar,
Neznate klat, stopite proč —
Če prav je zvit kakor klopčič;
Ga vendar klat ni kunšno nič.
Jaz bom cilov na sree,
Mrhar pa pravi: — to se ve, —
Če ti sree mu boš ubral,
Mieki na jazbini v dar ga jaz bom dal,
Porine pibč nov mesar,
Še sunt nē npa več.
Mesto da bi ga zadel v sree,
Ga vbode tam — kjer iz njega vre.
Tokrat pa Čara man k ježu skoč,
Ne vidi se dobro, pravi, je noč,
Pa jaz mu bom najdel žlak;
Sem kunšten bolj kot prejšen spak.
In kaj tud temu se zgodi,
On dregne ježa in fali.
Uboga žival — ves je krvav;
Življenja — še ni dal.
Ta še le pravi je klavec,
Od ježa zbode se na palec
Živali vsmrtil še ni;
Sebe ranil je do krvi

Pristopi zopet Raeman zdej,
Pravi: po koži mi je žal
Odrli bi ga jaz na meh;
No zdej ste pa vso zrezali, greh.
Že predno je kuhan bil
Z lonca so ga potegnili.
Šli so jest ga za vodnjak.
Da v zobe gledal jim ni vsak.
Mrhač prav: kok je grenak,
Jezbe pa: kok je sladak
Raca-mana dva pa pravita:
Malo po svinjini duh ima.

figa — ven.

V album.

Šušteršičevemu sv. Duhu!

Tvoje delovanje v Šušteršiču dokazuje,
da nisi »nepartajičen«, kakor bi moral
biti! — ampak da si — zoper Slovence!!
Razžaljeni: **slovenski folk.**

Mlada žena (možu, ki pride kaj »vesel«
ob 3 zjutraj domov): Že zopet si
vesel . . . ti misliš samo na — **svojo za-**
bavo!!!

Mladenič: (svoji ljubici) . . . Kaj moram
še čakati . . . uro, dan, mesec, leto . . .
Ona: Potrpi samo še toliko, da se luna
skrije za tisti siv oblak

Vsaka kokoš je pametnejša nego smo mi!
Ona lahko jajce zvali —
Mi pa ga — »ne mor' mo«!

»Vsakemu svoje!« — je rekel Bur in
je naklestil — Angleža!

Telepisi.

Rojan 19. 3. 901. Don Jurizza si je
nabavil papagala, ki kriči ves božji dan:
»Živio slovenski Rojan!« — Ne vemo
dali nas hoče za norca imeti (kdo? —
papagal ali Jurizza? op. hud. st.) ali pa
da li se je spreobrnil — Jurizza!

Rojan 20/3. 901. Kakor javlja »Avanti!«
je Don Jurizza vpisal papagala za Slo-
vencea, da ne bi Rojančanov razžalil!

Trst 20. 3. 901. Včeraj so zaključili
v mestni seji, da bodo morali slovenski
stariši, za vsakega otroka, ki se jim rodi,
plačati 1 krono davka. Dr. Rybář je pro-
testiral.

Trst 20. 3. 901. Falb prorokuje: Če
v tem mesecu dr. Gregorin kihne — poreče

Slovenec »Bog pomagaj«, »Edinast« pa —
»Hvala!«

Ljubljana 20. 3. 901. »Slovenec« pri
naša vest, da je španjska kraljica regenti-
nja poklicala Šušteršiča v Madrid, da ji
sestavi novo klerikalno ministerstvo. Tukaj
so tega mnenja, da je najbrže tudi španj-
ska kraljica slišala, da je v Šušteršiču sv
Duh poosobljen.

DOPISI.

Na Greti. Zacartani Brivec! Evo me
z metlo, da pometem strašanske smeti in
gnoj pred Gretarskim pragom. — Tukaj
imamo razne Brkine, Pivčane, Vipavce
in Kraševce, ki so prosili za kalabreško
občinsko pravico. Tu boš slišal kalabreško
mater, ki pravi v svoji slovenski ljubezni:
»Moran pa punca v lašk šol dat, da se
mal taljanskega nauči, in fantiča ravno
tako: »da mu bodo »jankeo« dal. Potem
ni čuda, ako hčerka očeta imenuje: porco
d'un ščavo.« Na Greti kar mrgoli te
zgage in teh laških ščurkov. Tu evete
nemorala posebno v prašičjih hlevih, kjer
leži v listju, mati — hči in ljubi — mrjasec
pa njih otroci: vse v istem gnezdu. —
Kaj hočete ako mati s hčerkanj kvarta
in zraven take slini, da bi se jih še po-
kvarjeni laški fakin sramoval.

Kaj hočeš, ako trda kmetica doma s
Proseka »svojo hčerko pelje v slavno
»Lego« in ji med potoma govori: Daj
da ti denem jabolko v košek« Otrok:
»Mi no voio!« mati: pei mi ga voia.
Bašta! —

Vohu No. 2.

Tržaški epistel — Brivcu. — Dragi
brivec, da si skušan mož in prebrisane
glave tega ti nobeden nemore oporekati.
Jaz pa še tudi dobro vem, da si dobro-
srčen in da rad pomagaš kjer se tebi po-
trebno zdi.

Ker pa tudi ti nisi vseveden po-
trebuješ drugih pomoči. Poslušaj me torej
in glej, da si dobro zapomniš ta moj za-
te prevažni in dober nasvet.

Kadar sediš v tvoji brivnici brez
vsacega posla in ti pridejo na misel morda,
dobra dela usmiljena ubogaj me in uzemi
v roke Ligurja »spokorne misli tega gre-
šnika« tam dobiš zapisano, da je dobro
nevedne podučiti, dvomlivcem prav sveto-
i. t. d. Če se boš po takih navkih ravnal
in jih kolikor je v tvoji moči opravljal
boš vidil kake zasluge, da si pridobiš, pa
tudi te zagotovim da se taki slučaji ne-

bodo več ponavljali kakor ti bom jest enga povedal, — ampak na uho da nebodo drugi slišali, ker menda to že tudi ti dobro veš da preglasno šepetati ni zdravo, pošlušaj me. Najprvo bi ti nekoliko povedalo državno zbornskih volitvah v Trstu, pa tega ti menda ni treba ravno razglati, to boš gotovo bolje vedel kakor pa moja žena ki nepozna družga kakor lonce in pa huhovnico, tudi nisi morda še pozabil, kako so po volitvah krese po Tržaški okolici netili, pa ne da bi ti mislil da so bili ti kresi v čast sv. Janezu krstniku ne; vse drugo, saj si menda videl kako se je Tržaška kamora ustila in po vseh svojih časnikih pisarila, da Slovenci gozde požigajo, da se s tem maščujejo, ker so bili pri volitvah premagani. Tako so oni pisarili. Jest pa pravim, da so bili osloparjeni, in da je celo ta blaženi Izrael že pripravil, — o j groza, strašni protest, katerega bi moral gospod Hortiš v zbornici predlagati, — ali — ojoj. Poznaš stari pregovor: kdor drugemu jamo kopa sam v njo pade, in veš skoraj nekaj ednacega se je tem svetnikom krivih nosov pripetilo. — Poslušaj pa nikar se ne smejaj, stvar je več pomilovanja kakor pa smeha vredna.

Veš, ravno ob času volitve se je sl. gospoda na Magistratu domislila, da je več ulic v Trstu brez vode, da bode pri volitvah lažjo izhajala ta sl. gospoda v zlice temn, da je v Trstu in okolici veliko brezposelnih delavcev, poklicala več sto lastovje iz Italje; kamora je menda mislila da če bi pri tem vodovodu delali domačini bi voda smrdela po Slovincih ter bi tako Trst izgubil svojo lastinskojudovsko veljavo. Ker so pa te laške lastovje navajane gorkoti in so kakor po nesreči naletele na tako kruti mraz, hoteli so si stem pomagati, da so začeli na račun slovenskih poštenjakov požigati. —

Saj veš da je ni sreče brez nesreče. Ko je zadnjič oni lep gozdič na Tersteniku gorel, je v bližini tega požara smuknilo pet laških lastovje volku v žrelo, namreč žandarji so jih vjeli in ti so bili tako poštene, da so sami pripoznali, da so za kratek čas gozd zažigali. Vidiš kam se je slovensko maščevanje zasukalo. Kaj pa s tistim protestom, slišal sem da je dobil svojo tekočo številko, ter da so ga vta knili med mešano robo, v tisti eksibit, kako mu že pravijo — alla koprophor. Kaj misliš ni to velika nesreča za krive n o s e. Zagotovim ti, da če bi se o pravem času domislili ter bi dal kak dober nasvet gospodu Benečanu in Klapi, bi

danes nebilo splošnega mneja, da so italjani gozde požigali po njihovih receptih.

Priporočam ti torej v prihodnič, da paziš. Ako boš imel priložnost govoriti z gosp. Venezianom daj mu tale nasvet, kadar jim pride na misel kako gorko skuhati Slovincem, naj prvo opravijo svoj 28 urni post, potem naj gredo v sinagogo ter naj se pustijo od Rabinea požegnati drugače jim bodo šle ž-buže ena za drugo — Jaz postavim vse moje raztrgane žepce in tudi še nekoliko dolga zraven, da če bi jim ti dal ta dober nasvet, predno se je vse to dogodilo bi jih obvarjal vseh teh nadlog, ter bi ti danes imel tvoje častno mesto v sinagogi, in tvoj list bi prištevali med šalamonske modrosti. Pazi torej v prihodnič in ne zamujaj dobrih nasvetov. Še bi ti pa kaj v želodec ostalo, dobiš pa takoj porcijon gosje masti, — ali pa izraelske mane.

Nasvidenje torej, če boš priden ti bodem o prvi priložnosti še kaj pametnega povedal.

Brivčev ogleduh.

Iz Devina. (Iz pustne dobe). Kako se je »pičurel barbeta« pripravljaj na legin ples v Tržiču.

Že na vse zgodaj capljaj je k briveu Pierotu, da mu je ošpičnil Umbertovo brado, ošminkal in nasukal njegove grde sive brke. Pa glej ga spaka! domov prišedši se postavi hitro pred zrcalo in kaj zapazi? Brčice so prišle iz ravnotežja in dlake v kozji bradi niso bile več v centru. Eins! zwei! jo mahne nazaj ter že na vratih brivnice zakriči na vse grlo: »Čo, Piero, no že in mezo la barba«. Iz brivnice korakal je po vasi, ter stresal svoje prismojene kvante o leginem plesu. Popoldne pa je bil že »tutto lušo.« Kupi si še pol dueata šusterkub in si jih nastavi v žep po vrsti. Vsi ga gledajo in občudujejo in eden mu še celo reče: »Šior Pöpi! la vadi prešto, se no ritarderaj, la giardimera già spetta.« Pičurel: E mi, anehè se la giardimera že tutta piena per mi fa posto. Siamò in cinque di famiglia Minussi. Ko pride na »hauptplatz« vidi, da je giardimera že polna in da njega predsednika lege nočejo več sprejeti. Tedaj pa ga pograbi sveta jeza in neusmiljeno se začne dreti: »Kome, per mi no že piu posto, che sono il primo della Lega. Qui! il biblieto, che go čiolto già per entrata. A vse javkanje ni pomagalo nič. Tudi njegova »Bella« se je mogla skobacati iz giardimere. Sedaj pa si začne »bogi Pičurel brusiti pete tekati od Petra do Pavla,

a zaman! Ne mtule, ne osla, nobenega kljusea ni mogel dobiti, ki bi ga bilo peljalo v kaki stari šajtergi, ali pa vsaj vzela na svoja polomljena rebra in ga vlekla tja doli, kjer so ga vsi nestrpnost pričakovali... Bum! Družina Miniussi je ostala na cedilu. Cela tolpa mularije je drvela za tem lahonskim oslom kričala in vpila: Brra, br—s—z žvižganjem. Sedem sat, sedem sat, stari nono beži spat! In Pičurel, pinckerle se je moral pobrati domov kjer ga je čakala druga plôha. Sinî, hêere, vnuki, vse je eno glasno kričalo! »Brutto večioti, te že colpa, che nonsiemo andai a Monfalcon.« — Mi, mi? ti, ti brutto orbo že colpa! Tutto že anda. Credevo, che domani mangiremo salami della Lega e beveremo schampagna. E niènte! Prepira ni bilo konca ne kraja. Pičurel se je veselil za toliko časa na dobitke leginega plesa — a sedaj pa žrejo tržiški kaporiski — a devinskim Lahom pa še kosti ne privoščijo. Pičurel pa se drži kisko in klaverno, ker je že plačal listek vstopnine pa niti povohal pečenega jančka.

Janko: Kaj ti je rekla žena ko si prišel včeraj tako »zgodaj« domu!

Jože: Veš kaj, če me češ poslušati dve uri — pa ti povem!!

2000 hlač

čisti kamgarn po 4 gl. dokler zaloga traja.

Obleka iz sukna za gospode	od 8 do 40 K
Vrhna sukna za gospode	> 8 > 40 >
Havelok iz kameline dlake	> 8 > 24 >
Jaquet-obleka	> 24 > 50 >

(in višje.)

Samo v

„Angleškem skladišču oblek“ Ljubljana,

Resljeva ulica 3.

Največja izber konfektie za dame zadnje novosti po najnižji ceni.

Jaqueti za spomlad s podlago po 3 gl.

Jaqueti za spomlad z svilnato podlago, najfinejše izdelam po 7 gl.

(in višje.)

Tudi Pariški, Berolinski in Dunajski modeli v zalogi.

Naročila oblek za gospode po meri izvrše se na Dunaju najfinejše trpežno ter po najnižji ceni.

Roba se pošilja na izber na vse kraje.

Z velespoštovanjem

Oroslav Bernatović.

Svoji k svojim

Podpisani naznanja sl. občinstvu, da toči v svoji gostilni, katera se nahaja v

ulici Giotto šte. 5

najboljša vina I. vrste in sicer:

Refošk istrski po 48 kr. liter

Črno istrsko „ 40 „ „

Belo vipavsko „ 40 „ „

Za pošiljatve v sodeih po 30 litrov znižam ceno na vseh teh vrstah vin za 4 kr. pri litru.

Opozarjam tudi da držim v svoji gostilni izvrstna mrzla in topla jedila v vsakem času.

Priporoča se za obilen obisk s poštovanjem

Anton Babnik, krčmar.

ZALOGA POHIŠTVA

Rafaella Italia

TRST - Via Malcanton št 1 - TSRT

Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, žimnice in peresnice, ogledal in železnih blagajn, po cenah, da se ni bati konkurence.

Kdor išče, ali ima za oddati stanovanja, magazine, hiše, dvorce (viline) vrte itd.

naj se potruži do

Taler-ja

ulica Chiozza šte. 12.

Pozor!!

Kdor potrebuje izvrstni portlandski cement in hidravlično apno (Romano) prve vrste, dobi ga vsaki čas v zalogi pri Marinu Lukša na Proseku.

Cene ugodne.

Zaloga in tovarna

pohištva vsake vrste

od

Alessandro Levi Minzi v Trstu

Piazza Rosario 2. (šolsko poslopje)

Bogat izbor v tapetarijah, zrealih in slikah. Ilustriran cenik gratis in franko vsakemu na zahtevo.

Cene brez konkurence.

Predmeti stavijo se na brod ali železulec brez da bi se za to kaj zaračunao.

Brivec

pride z najbolj skrhano britvijo obrit onega, ki se ne zavaruje pri banki

„Slaviji“

katera je jedini slovanski zavarovalni zavod med nami. Ona zavaruje človeško življenje na najrazličnejše načine; poslopja in premičnine pa proti požarnim škodam. Tarife ima ta naša domača zavarovalnica tako nizke in izplačuje škode tako točno in kulantno, da je pač dolžnost vsakega zavednega Slovenca okleniti se je, zlasti ker mu daje večje varnost, ko katera koli druga zavarovalnica. Narodna dolžnost bodi torej Slovencem pri »Slaviji« iskači zavetišča.

„Svoji k svojim!“

Koncem leta 1899 iznašala je banke »Slavije«

letna zavarovalnina	K 5,267.195-44 h
rezerve in fondi	K 20,579.495-88 »
dosedanja izplačila	K 62,922.942-86 «

Vsa pojasnila daje drage volje generalni zastop banke »Slavije«, V Ljubljani Gospodske ul. št. 12 ter krajna zastopstva po vseh večjih krajih.

Ljubljanska kreditna banka

v

LJUBLJANI

Špitalske ulice št. 12.

Nakup in prodaja

vseh vrst rent, državnih papirjev, zastavnih pisem, srečk, novcev, valut itd. za najkulantnejših pogojev.

Posojila

na vrednostne papirje proti nizkim obrestim.

Zavarovanje

proti kurzni izgubi.

Promese

k vsem žrebanjem.

Sprejemanje denarnih vlog

na vložne knjižiče, na tekoči račun in na giraconto s 4 1/2% obrestovanjem od dne vloge do dne vzdiga.

Eskompt menjic

najkulantneje.

Borzna naročila.

Zavaruj si dom in življenje.

Prijatelj imate svoj dom? — Ga imam. — Imate družino? — Dve hčerki. — Ali ste zavarovali, dom in svoje otroke? — Nisem še. — *Nepreciden je vsak gospodar, ki ne zavaruje svoj dom in življenje svojih otrok.* To lahko storiš pri zavarovalnem društvu *c. kr. priv. Assicurazioni Generali v Trstu*; družba je ustanovljena že leta 1831. Solidnost družbe kaže nje premoženje.

Družba ima **10.400.000** zal. kapitala. *Asicuracije so znašale:*
Varstvena zaloga je znašala 31. dec. 1896. **122 milijonov K 174.000 gld.**
I, v zavarovanju na življenje **189 milijonov 918.000 K.**

ČUDEN FRAN

urur
Glavni trg. - L. JUBLJANA - Glavni trg.
Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša štiria kolesa in več drugih vrst koles.

Ceniki na razpolago.

„Slovenka“

glasilo slovenskega ženstva v Trstu. Mesečnik s poučno in zabavno vsebino, kakor razprave o ženskem vprašanju, vzgoji, zdravstvu itd. Lepe povesti in pesmi. Cena za vse leto **6 kron**, za pol in četrt leta razmerno. Naroča se pri upravništvu „SLOVENKE“, Trst, Via Molino piccolo 3. II.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Podružnica ravnotam št. 12.
Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si boji družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.
Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.
Pošilja tudi na deželo.
Z obilni obisk se priporoča
udani
Vekoslav Pečenko,
trgovec.

NOVAK MIHA

trgovec
ulica S. Catarina št. 9. - TRST - ulica S. Catarina št. 9.
(Nad 30 let stara firma).

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetjč, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaja, se vzame nazaj.

Cena olju je od **28 nvc.**, do **72 nvc.**
Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemala, Jamaika, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani
Novak Miha.

Prva slovenska trgovina z železjem

Konjedic & Zajec

v Gorici, pred nadškofijo 5.

Oče, po kaj greste v Gorico? Moram nakupiti razno železje. Pri Konjedicu & Zajecu dobim najboljšje štajersko železo, železne, cinkaste, pocinjene in medene ploščene, razna orodja, šteditna ognjišča, peči, cevi, nagrobne križe. Tu dobim okove za pohištva in stavbe; koroški acalon in Brescia jeklo, razne cemente in kmetijske stroje.
Vse po najnižjih cenah.

Tržaška posojilnica in hranilnica

registrovana zadruga z omejenim poroštvom, edini in prvi slovenski denarni zavod v Trstu
Ulica S. Francesco št. 2.
prejema hranilne ulege in obrestuje 4%. Toliko ne plačuje v Trstu noben denarni zavod.

Rentni davek od vlog plačuje zavod in ne vlagatelj. Obresti se vsako leto kapitalu pripisujejo, da teki obresti od obresti, tudi če dotičnik ne prinese knjžice.

Vloženega je bilo leta	1892 gld.	17.663.76
"	1893 "	38.245.13
"	1894 "	49.741.66
"	1895 "	48.644.52
"	1896 "	125.448.27
"	1897 "	164.907.79
"	1898 "	261.424.45

Skupni promet od 1892-1898 gl. 3.212.095.10

Pri slovenski tržaški posojilnici in hranilnici se denar podvoji 4krat prej kakor pri drugih hranilnicah

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Po streže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalce, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po niskih cenah. Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhave,
lastnik.

izšel je

Brivčev koledar

* * * za leto 1901. * * *

„Brivčev Koledar“ ki letos velja semo 25. nov. (50 sšot.) prinaša, razno gradivo šaljive in podučne vsebine

tudi je bogat lepih slik.

„Brivčev Koledar“ dobiš povsod kjer se Brivec prodaja; torej po tobakarnah v Trstu, Ljubljani, Gorici, Celju, Kranju in Pulju, — pa tudi na železniških postajah v St. Andreju, Nabrežini, St. Petru, Pragerskem, Zidanem mostu in v Ljubljani. —

Naročiš se ga lahko tudi pri upravništvu „Briveca“ v Trstu. — Pošilja se samo proti poštnem povzetju.

Upravništvo „Briveca.“